

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

เราสอนโลกนี้เป็นเพียงกิริยาไม่ใช่ตัวจริง

เมื่อเช้าเราไปเที่ยวดูกระต่ายดูสัตว์หลังจากปล่อยไถ่ต่างไปแล้ว ไปดูมันเศษมันเหลืออยู่เท่าไร ไถ่ต่างกินไม่หมด มันยังเศษยังเหลืออยู่เท่าไร เมื่อเช้านี้ติดตามเที่ยวดูชอกแซก ดูกระต่ายละสำคัญ ดูอยู่สองจุด เฉพาะลูกกระต่ายที่เห็นเมื่อเช้านี้มี ๗ ตัว ทางนี้มี ๓ ทางโน้นมีอีก ๔ ลูกกระต่ายกำลังน่ารัก ยังไม่หมดสำหรับลูกกระต่ายที่เห็นเมื่อเช้านี้ เฉพาะลูกกระต่ายยังเหลืออยู่ ๗ ตัวกำลังน่ารัก ๆ กระต่ายใหญ่มีอยู่ทั่วไป เรานับกระต่ายใหญ่กระต่ายเล็กลูกกระต่ายเราสังเกตดู กระต่ายเวลานี้มีอยู่เยอะนะ ไปไหนดูแต่สัตว์ ดูสภาพของสัตว์ ดูไปดูด้วยความสงสาร

สำหรับไถ่นั้นมีอยู่ทั่วไปเต็มไปหมด แต่อันนี้มันก็ขึ้นอยู่กับคนเหมือนกัน คือไถ่ถึงลักษณะทำทางมันจะกลัวคนอยู่บ้าง มันก็กลัวอำนาจต่างหาก ถือว่าอำนาจมนุษย์สูงกว่าเขา เขากลัวอำนาจต่างหาก ที่จะให้เขากลัวว่ามนุษย์พวกที่อยู่ในวัดจะมาหาเขาเขาไม่คิด เขากลัวอำนาจเฉย ๆ ไปที่ไหนจ้อกแจ้ก ๆ เขาบอกกัน เราผ่านไปดูไป ๆ มีลักษณะจ้อกแจ้ก ๆ เขาเตือนกัน ไม่ค่อยกลัว กระเจงก็เยอะ ทางภาคนี้เขาเรียกไถ่ มีอยู่ทั่วไป เมื่อเช้านี้เจอ ๒ ตัวทางนั้น อยู่ทางนี้เจอเป็นประจำ

เราดูแต่สัตว์ มันเพลินตาเพลินใจ กระต่ายทางนี้มีอยู่ ๒ ตัว ขาวสอง สีหมอกตัวหนึ่ง มันพยายามมาเป็นเสียวกับเราแต่เราไม่เป็นกับมัน มันมาเล่น เราเดินจงกรมหยอกกันเล่นกันใกล้ ๆ เราไม่สนใจ บางที่มันอยู่ข้างทาง เราเดินไปนี่มันก็เฉยนะ ข้างทางออกเข้าทางจงกรม เขาอยู่ข้างทางเราเดินไป เขาเฉยไม่สนใจนะ แสดงว่าเขาไม่ถือว่าเราเป็นภัย เดินไม่ค่อยทั่วถึงเมื่อเช้านี้ มันสายเสียก่อน เพราะเราออกจากทางจงกรมสาย ออกก็ไป ถ้าตั้งหน้าไปเที่ยวดูจริง ๆ ก็ทั่วถึง

เมื่อวานนี้ก็เอาไถ่ต่างไปปล่อย ตามธรรมดาเคยใส่กระสอบไป ใส่กระสอบพอไม่ให้มันออกเท่านั้นเอง ส่วนใส่ลั้งใส่อะไรมีน้อยมาก แต่เมื่อวานใส่ลั้งใหญ่ เรายังถือว่าเป็นกระสอบ พอเอาออกมันเป็นลั้งใหญ่ เห็นไถ่ต่างผู้ต้องขังอยู่ในนั้น ไปก็ไปปล่อยที่หน้าวัดถ้าผาปู คือมันไม่มีปัญหาอะไรเรื่องสัตว์นะ เพราะถ้าผาปูท่านเลี้ยงเอาไว้เลย เพราะมันมาอาศัยอยู่นั้นตั้งลึบกว่าตัว อยู่ในบริเวณกำแพงข้างในของท่านเผย มีอาหารอยู่ข้างหลัง ๆ เราไปเที่ยวดูหมอนั้นแหละ อาหารสัตว์ท่านก็จัดไว้ดีนะ ดูมันยั่วเย้ย ๆ เต็ม...แมว เป็นลึบกว่าโน่น เพราะฉะนั้นจึงไม่มีปัญหา ปล่อยไปนี่มันไม่มีกำแพง อยากรูไปไหนไปได้ เข้าวัดก็เข้าได้เพราะวัดมีแมวอยู่แล้ว

พอไปปล่อย กำลังจะเข้าซุ้มประตูวัด ไม่ใช่ซุ้มประตูทางนะ ซุ้มประตูวัดมีแห่งหนึ่ง ซุ้มประตูทางมีอีกแห่งหนึ่ง ผ่านนี้ไปจนจะถึงซุ้มประตูวัดแล้วเป็นที่โล่งแจ้งแถวนั้น มีสวนเขาอยู่ เอ้า ลงนี้ ไล่มันเข้าในสวนนี้แหละ พอเปิดออก โห้ สมกับมันฉลาดนะ พระท่านทำหลายชั้น ๆ ออกไม่ได้ง่าย ๆ แหละว่างั้นเถอะ เปิดชั้นนี้แล้วยังอีกชั้นนั้น เปิดชั้นนั้น เป็นสองสามชั้น เมื่อเข้าวานนี้ เราดูอยู่นะ พอดีกับแมวตัวนี้สอนพระแหละ พระฉลาดบังคับเขานั่นแหละไม่ให้ออกได้ ถ้าฉลาดอย่างอื่นก็จะดีนะ

ไปเราก็ดู พอเปิดออกเป็นชั้น ๆ ไล่ออกเขาไม่ออก พอเอาไม้สอดเข้าไปตีกัน เขา เขาก็ออก พอออกมาพระเอาไม้ตีหลังปี๋ะวิ่งเลยไปเลย วิ่งเข้าไปไปเสียเลย มันก็ไม่ตัวใหญ่เท่าไรนักนะแมวตัวนี้นะ แต่สำคัญอยู่ที่ใจ มันโดดขึ้นถึงนั้นเลย โห เก่งมาก มันไม่ได้ตัวใหญ่โตอะไรนัก เพราะเราดูอย่างชัดเจนเมื่อวานนี้ ก่อนที่จะปล่อยออกไปเรารู้ลักษณะท่าทางมัน ดูทุกอย่าง มันก็ไม่ได้ใหญ่โตนัก มันนอนหลับสบายละไม่ค้อยได้สนใจกับแมว ก็จะคอยถามเท่านั้นแหละ ถ้าใครเห็นแมวที่ไหนให้บอกมา เพราะเวลานี้เราเอาสังกะสีกันที่ต้นเสา ๆ ซึ่งแมวขึ้นได้ คือมันไม่ขึ้นผนังนะ มันจะขึ้นต้นเสา ปูขึ้นเลย ทีนี้เรากันไว้ข้างบน เอาสังกะสีครอบไว้ มีฝักกั้นดังที่เห็นนั้นแหละ ไว้รอบวัดเลย แล้วคอยดู ธรรมดาที่ขึ้นไม่ได้แหละ นอกจากจะเป็นแมวชนิดจะพาดทำพระ เรากลัวแต่ชนิดนี้แหละ มันมีอย่างนั้นละ ตัวมันฉลาดมันฉลาด ถ้าธรรมดาแล้วขึ้นไม่ได้

คือเราไปดูหมดเลยนะ เมื่อเข้าวานขึ้นนี้ไป พอว่าทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ออกจากนี้เราก็ก็นไป เดินไปดูทุกต้นเสาไปเลย รอบ ก็พอดีพระกลับจากบิณฑบาต พอเรามาถึงพระก็กลับมา เราออกแต่เช้าเลย ก็แน่ใจว่ามันจะไม่มีเข้าได้ ทีนี้ไอ้ต่างมันเข้าได้นี้ซี้ก็เลยจับไอ้ต่างใส่ตาข่าย คือเอาตาข่ายวางไว้ มันพุ่งขึ้นนี้ปี้มันจะออกช่องนี้ ข่ายอยู่ข้างหน้ามันก็โดนข่ายเลย นั่นละที่ได้เมื่อวานนี้ เอาไปเมื่อวานนี้ เอาข่ายดักไว้ที่นั่น เพราะมันมีช่อง เราก็ก็นทำเชือกไว้ตรงช่องเพราะมันเคยออกด้วยความฉลาดของมัน เราก็ก็นทำเชือกไว้ช่องที่มันฉลาดนั้นแหละ ข่ายของเราอยู่ข้างล่าง ไปโดดผิงก็ใส่ข่ายเลย นั่นเห็นไหม เอาไปแล้ว

คอยสังเกตดูก็แล้วกัน ถ้าใครเห็นแมวที่ไหนให้บอกนะ โห แมวนี้เป็นภัยต่อสัตว์มาก เรารักสัตว์มากนี่นะ เรารักเราสงวนมากกับสัตว์ เฉพาะสัตว์ที่แมวกินนั้นนะ พวกกระต่าย พวกกระแต ที่มันกินง่าย ๆ กระแตมันเที่ยวกลางวัน กลางคืนมันนอนแต่กลางวันแมวมันเจอเมื่อไรมันก็เอา เพราะตามันดีทั้งกลางวันกลางคืน ส่วนกระรอกมันอยู่สูง ๆ ไม่เป็นไรแหละ กระแต พวกหนูเที่ยวกลางวัน กระต่ายสำคัญมากทีเดียว เพราะมันกินเสียมากต่อมาก ไก่ก็กิน เวลามันหิวมันก็กิน แต่ไก่มันก็มากต่อมาก เรา

วิตกกั้บกระต่ายละมาก เมื่อเข้าไปเห็นลูกกระต่ายอยู่ถึง ๗ ตัวเราก้้พอเบาใจบ้าง มัน อ้วน น่ารักมาก

มันไม่ค้อยกกลัวเราเหมือนแม่มัน แม่มันอยู่อย่างนั้น ลูกมันเห็นเราก้้วิ่งไปข้าง ๆ แม่ เพียงเท่านั้นไม่มาก เราก้้เดินดู เขาก้้วิ่งไปหมอบอยู่ตามนั้น ๆ เขาไม่ค้อยกกลัว เพราะพระเลี้ียงดูเขาตลอด พระเป็นเจ้าของอยู่นั้น ที่นี้ตอนพระไปบิณฑบาตละซี ไม่อยู่ เราไปก็เทศเดียวกันมองเห็นก็รู้ มันก็ไม่กลัว โห สงสารมากนะสัตว์ มาอาศัยในวัดนี้ เต็มวัดเลย เฉพาะไก่นี้เต็มหมด ห่าง ๆ เฉพาะทางลิก ๆ ทางโน้นไม่ค้อยมีไก่นัก ไม่หนาแน่นเหมือนบริเวณที่อยู่ใกล้ชิดกับคน ถ้าบริเวณไหนมีคนมากพวกไก่นี้เต็มไปหมดเลยนะ ในครัวและแถวบริเวณนี้เต็มไปหมด ถ้าเข้าไปลิก ๆ จริง ๆ ก็ไม่ค้อยมาก มันมีอยู่ทั่วไปแต่ไม่มากไม่หนาแน่นเหมือนบริเวณชุมชน ไก่มันก็อาศัยคนเหมือนกัน

เมื่อวานไปถ้ำผาปู่เท่านั้นละ จากนั้นมาก็กลับมาเลย เราก้้เป็นห่วงทางวัดกุส้งโฆ อยู่ ไม่ได้เอาอาหารไปให้ แต่เวลามาที่นี้เมื่อไรก็เอาไปเฉพาของที่มีอยู่ในนี้ ของใหม่ ไม่มี ของสดอันนี้ไม่มี เวลามาก็ให้อันนี้เต็มรถไปเลย อาหารอื่นที่เป็นอาหารสดอย่างนี้ ไม่ค้อยมี เรารู้สึกแป้วใจอยู่ตรงนี้ ก็มีกุส้งโฆที่พระมาก อันนี้เป็นอันดับสองคือเราไม่ได้ไปส่ง แต่มาเมื่อไรเราให้เต็มรถไปเลย แต่สำหรับภูว้้นั้นเรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ตลอด มาละ ไม่บกบางเรื่องอาหาร เราจัดให้พอ ๆ กำหนดเผื่อไว้ทุกอย่าง ๆ เราเป็นคน กำหนดเอง แล้วให้เขาลงบัญชี ๆ ไว้ เวลาจัดให้เขาจัดตามนั้นเลย เราอยู่ไม่ยุคก็ไมให้ คลาดเคลื่อน อันนี้เรียกว่าสมบูรณ์ตามธรรมดาของพระกรรมฐาน เหลือเพื่อนักเราไม่ชอบ

อันนี้เราก้้ทำด้วยอนุโลมนะ มันก็มีแง่สงสารแง่หนึ่ง ทำให้เหลือเอาไว้ ๆ ถ้าเป็น ธรรมดาของเราแล้วตัดลงอีกครั้งหนึ่งจะว่าอะไร เพราะเราไม่ได้มาคุยกับพี่น้องทั้งหลาย ฟังชิกิริยาทำทางที่พูด จริงจ้งโหม เหลาะแหละโหม เวลาทำกับเจ้าของก็ทำแบบ นั้น นี้เรามาสอนโลกนี้เป็นเพียงกิริยาของหลักใหญ่ซึ่งเราตัดตนเองเท่านั้นเองนะ ไม่ใช่ เป็นตัวจริงออกมา เป็นแต่เพียงว่าก้งก้านออกมาที่แสดงต่อพี่น้องชาวไทยเรา มี ลักษณะซึ่งข้งตั้งตั้งเต็ดเดียวอะไร คนไม่เคยเห็นก็ว่าเรานี้โหดร้ายทารุณ เราพึดกับ กิเลสโหดกว่านี้จะมาว่าอะไร

เป็นก็ เป็น ตายก็ตาย ชัดเลย ถึงขนาดนั้นนะ ที่นี้เวลาออกมาเป็นแกงหม้อใหญ่ มันก็ขยายออกมาเป็นก้งเป็นก้าน ก็ไม่หนักมาก แต่กิริยามันหากมีอยู่ในนั้น สำหรับเรา ทำเราเองเต็ดทุกอย่างยังบอกแล้ว พูดอะไรนี้ไม่ยอมมีใครเชื่อละนะ แต่เราก้้ทำของเรา อย่างนั้น ใครไม่เชื่อเราก้้ทำอย่างนั้น เขาทำไม่ได้เราทำได้ เขาไม่เชื่อช่างหัวเขาซี ก็เรา

ทำได้เราเชื่อว่าเราทำได้เป็นไรไปใช้ใหม่ละ เราเป็นคนทำเองสงสัยที่ไหน นี่ละที่กิริยา อันนี้ที่มันออกมาจากหลักใหญ่

คือหลักใหญ่มันเอาจริงเอาจังทุกอย่าง ถ้าลงเหตุผลลงตรงไหนแล้วขาดไปเลยนะ อันนี้สำคัญที่ว่าจริงจังนี้ สำคัญมากนะในใจของเรา ถ้าลงว่าอะไรแล้วจริงจังมากทีเดียว ขาดไปพร้อมเลย เจ้าของเองแก้ไม่ได้นะฟังซิ แต่เรากำหนดไว้อย่างนี้เรียบร้อยแล้วนี้ เราจะไปแก้ไขใหม่ไม่ได้นะ ไปลบล้างไม่ได้ ต้องมีเหตุผลของเราเองเหนืออันนี้อีกถึงจะแก้อันนี้ ถ้าเหตุผลเท่ากันก็ต้องคงอันเดิมไว้ ถ้าเหตุผลต่ำกว่าแล้วลบไม่ได้เลย ถ้าเหนือกว่าแล้วยอมรับ นั่นอย่างนั้นนะ เจ้าของเองทำเจ้าของเองก็ทำอย่างนั้น ไม่ได้แบบมือเขียนตีนลบนะ เอาจริงเอาจังทุกอย่าง

เพราะกิเลสมันแหม ถ้าใครยังไม่ได้ผ่านไปก่อน นี่เราพูดตามนิสสัยวาสนาเรามัน อภัพมันหยาบ มันต้องได้ทำกันอย่างหนักมือ ทำแบบเรานี่ โห้ย ลำบากมากละนะ ใครก็ไม่อยากบวชแหละ ถ้าบวชมากก็จะถูกตัดสันดานแบบนี้ใครจะอยากบวช อันนี้เราไม่ได้เป็นอย่างนั้น ไม่ได้คิดว่าจะถูกตัดสันดานนะ มันหากเป็นด้วยความสมัครใจเอง บวชมาที่แรกก็แบบประเพณีบ้านเมืองเขา เป็นแต่เพียงว่าหลักความจริงมันติดใจ พอก้าวเข้าสู่ วัดแล้วเป็นคนของวัดไปเลย พอก้าวเข้าสู่ความเป็นพระก็เป็นพระเรียบร้อยเปเปอร์เซ็นต์ไปเลยตลอด มีความจริงจังตลอดไป แต่เรามีความมุ่งหมายว่าเราจะทำหน้าที่การบวชให้ สมบูรณ์ทุกอย่าง หลักธรรมวินัยจะไม่ให้มีที่ต้องติเลย จนกว่าเราจะสึกเมื่อไรก็สึกไป อันนั้นเป็นอีกประเภทหนึ่ง ในเวลาเป็นพระนี่จะต้องทำแบบพระให้สมบูรณ์แบบ นี่มัน ปึก

ครั้นเวลาอ่านหนังสือไป ๆ สะดุดเรื่อย อ่านไป เอ๊ะ ยังไง นี่เราเคยผิดมาแล้ว อันนั้นเราเคยผิดมาแล้ว มันสะดุดใจมันก็พยายามจะแก้ไปตามนะ สะดุดใจเรื่อย ๆ ค่อยดูตุ่มเข้าเรื่อย ๆ ไปอ่านประวัติพระพุทธเจ้าถึงชั้นสลบไสล โห้ย น้ำตาร่วงเลย เทียนนะ เป็นเองนะความสงสารท่านก็เหลือประมาณ จากนั้นมาแล้วท่านได้ตรัสรู้ธรรม ขึ้นมานี้ก็น้ำตาร่วง อัจฉรย์ท่าน อันดับที่สองก็ดูประวัติของสาวก พระราชามหากษัตริย์ออกบวชเยอะนะครั้งพุทธกาล มีเยอะ องค์ไหนออกบวชแล้ว สมบัติบริวารยศ ถาวรตาศักดิ์ ไม่ปรากฏว่าท่านสนใจนะ พอออกแล้วก็แบบพระพุทธเจ้าเลย

พระพุทธเจ้าเหมือนตกจากสวรรค์ลงนรกทั้งเป็นนั่นละ ความทุกข์ความทรมาน ของพระองค์จากความเป็นกษัตริย์ลงมาสู่ความเป็นผู้ฝึกหัดตัดแปลงเจ้าของ ถึงชั้นสลบไสล เหมือนเทวดาตกจากสวรรค์ลงนรกทั้งเป็นนั่นละ ท่านก็แบบนั้น ที่นี้บรรดาสาวกทั้งหลายเฉพาะอย่างยิ่งคือกษัตริย์นะออกบวช แบบเดียวกัน ออกมาจากหอปราสาท ราชมณเฑียร ไม่เคยไปสนใจกับไพร่ฟ้าประชาชนบ้านเมืองอะไรเลย ออกเข้าป่าเงียบ

พอกลับมาที่หลังนี้กลายเป็น สงฆ์ สรรณิ คัจฉามิ ของพวกเรา นั่นเป็นอย่างนั้นนะ อันนี้ก็อีกเหมือนกันรองลำดับพระพุทธเจ้าลงมาที่อ่านประวัติ

อ่านประวัติของสาวก โถ นี่ท่านก็เป็นอย่างนี้ ๆ แล้วมันก็ดูเข้าไป ๆ เรื่อย ๆ ทางโลกทางสงสารก็ค่อยจางไป ๆ อันนี้ก็ดูเข้าไป ๆ ดูเข้าถึงขั้นว่ามรรคผลนิพพานละ ที่นี้ ชั้นแล้วนะ ชั้นมรรคผลนิพพาน ขยับเข้าไปถึงขนาดที่ว่าต้องให้ได้มรรคผลนิพพาน ให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ ชัดกันเลย ตรงนี้ตรงมันขาดสะบั้น ความเพียรทุกอย่าง เด็ดทีเดียว นั่นละมันถึงได้ลำบากลำบาก ลำบากจริง ๆ เรา ทรมาน แต่มันเป็นความ สัมครใจของเราะ ไม่มีใครไปบังคับบัญชา เป็นความสัมครใจ ทุกข์ยากลำบากขนาด ไหน ความพอใจมันมีที่จะเอาผลให้ยิ่งกว่านี้ไปอีก อันนี้เป็นปุ๋ย ความทุกข์ยากลำบาก เป็นเหมือนปุ๋ยหล่อเลี้ยงความเพียรของเรา มรรคผลนิพพานให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างรวดเร็ว มันก็หมุนของมันเรื่อย ๆ หมุนเรื่อย ๆ

เราก็ได้เคยพูดว่ามีความสะดวกสบายอยู่บ้างพอประมาณก็คือจิตเป็นสมาธิ นี่ก็บอก จิตเป็นสมาธิจิตไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายจิตอัมมอารมณ์ ไม่คิดทางรูปทางเสียงทางกลิ่น ทางรสที่สัมผัสสัมพันธ์ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ มันไม่ยุ่งมันอัมมอารมณ์ ความสงบ หล่อเลี้ยงตลอดเวลา สบาย ความคิดส่ายแส่เรื่องอะไรนี่ถือเป็นการรำคาญ แต่ก่อน ไม่คิดไม่ได้ มันติดมันตันอยากคิดอยากปรุงจิตใจ เพราะกิเลสผลักดันออกไป ดันออกไปให้คิดให้ปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ เรื่องที่ได้เห็นได้ยินได้ฟังมานั้นนะมาเป็นอารมณ์อยู่ภายในใจ เรียกว่าธรรมารมณ์ เอาอารมณ์ภายนอกมาเผาตัวเองตลอดเวลา ต้องคิดต้องปรุง ไม่คิดไม่ได้มันหิวมันโหย

ที่นี้พอจิตเริ่มเข้าสู่ความสงบ รสแห่งความสงบนี้เย็นใจ สบาย ไม่มีอะไรกวน มันก็เริ่มเห็นโทษความวุ่นวายด้วยการคิดการปรุงนั้นเข้าไปโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งจิตสงบ มากเข้าไปเท่าไร ๆ อารมณ์เหล่านั้นจางไป ๆ จนกระทั่งสงบเต็มเหนี่ยวของสมาธิ เรื่อง คิดเรื่องปรุงนี้ไม่อยากคิดเลย คิดแยบอะไรกวนใจเห็นไหม ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนมันลาก ออกไปอยากคิดอยากปรุง ที่นี้กลับมาตรงกันข้ามแล้วว่าไม่อยากคิด ถ้าคิดมันกวนใจ อยู่ด้วยความสงบแนวของจิตเป็นเอกจิต หรือว่าเอกัคคตารมณ์ มีอารมณ์อันเดียวคือรู้ อยู่เฉพาะอย่างนั้น นิ่งที่ไหนดก็อยู่อย่างนั้นละนะ

คือจิตไม่ยุ่งเสียอย่างเดียวมันอยู่ได้หมดนะคนเรา นอนท่าไหนนอนได้ นิ่งท่า ไหนนิ่งได้ ไม่ได้มีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จิตไม่ออกยุ่งเสียอย่างเดียว สำคัญอยู่ที่ จิตนะ จะว่าสบายเราก็ยอมรับว่าสบาย แต่ว่าความสบายจนเฉื่อยชาไม่อยากทำความ พากความเพียรไม่มี มันเพียรอยู่ในความสงบของมันนั่นแหละ มันอยากสงบอยู่นั้นของ มันทั้งวันมันก็สงบได้ มันก็เป็นความเพียรของมันอันหนึ่ง มันก็หมุนอยู่นี่เสีย มันไม่ยุ่ง

เหยียงวุ่นวาย ก็ยอมรับว่าชั้นสมาธินี้พอสบายบ้าง อยู่ที่ไหนอยู่ได้สบายหมดชั้นสมาธินี้ อยู่ได้สบาย

อะไร ๆ นี้เขาก็เป็นของเขา ๆ จิตเราไม่ไปยุ่งเสียอย่างเดียว สิ่งเหล่านั้นก็เหมือนไม่มี เพราะจิตเป็นอารมณ์ รู้อันนี้ไปรู้อันนั้น ๆ มันก็สร้างความยุ่งขึ้นมา ถ้ารู้อยู่อย่างเดียวนี่มันไม่สร้าง รู้อันนี้มันอยู่กับอารมณ์ของความสงบใจ สบาย ถ้าพูดถึงว่า สบายเราก็ยอมรับว่าสบายในชั้นสมาธิ ชั้นจิตสงบ สงบมากเท่าไรยิ่งสบายมาก ไม่อยากคิดอยากปรุง นั่งอยู่ที่ไหนเป็นเอกจิตเอกธรรม แน่ว ๆ อยู่งั้น นี่ละที่ว่าพอสบายบ้าง ในเวลาความเพียรเท่าที่เราผ่านมามาตั้งแต่ลุ่มลุกคลุกคลานนะ อันนั้นก็ตะเกียกตะกายแทบเป็นแทบตาย พอก้าวเข้ามาชั้นนี้พอได้ปลงได้วางบ้าง ค่อยสบาย ๆ สบายจนกระทั่งลืมตัว เรียกว่าติดในสมาธิ ไม่อยากออกคิดออกปรุงอะไร ถึงขนาดพ่อแม่ครูจารย์มันมาลากออกนั่นแหละ

จากนั้นนอกจากสมาธินี้ก็ออกทางด้านปัญญา เพราะมันพร้อมแล้ว จิตใจมันอ้อมพออารมณ์ทุกอย่างแล้วมันไม่ยุ่งกับอะไร พอใส่เข้าทางด้านปัญญามันก็หมุนตัวเลย เพราะไม่หิวโหยกับอารมณ์ พอจะมาแยกมาแบ่งไปอารมณ์นั้นอารมณ์นี้อันเป็นการยุ่งกวน มันไม่ไป ใส่เข้าไปตรงไหนมันก็ไปตรงนั้น ใส่เข้าไปทางด้านปัญญา การแยกการแยะเรื่องธาตุเรื่องขันธ โลกธาตุทั้งกว้างทั้งแคบทั้งเขาทั้งเรา ดินฟ้าอากาศ เทียบเข้ามา ๆ หมด มันก็มาอยู่ในใจดวงเดียวที่ไปยึดไปถือเขา ดีเข้ามา ๆ ก็ยื่นเข้ามา นั่นปัญญา พอออกทางด้านปัญญาที่นี้เพลิน เอา ที่นี้งานหนักอีกนะ แต่หนักด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่หนักเฉย ๆ ด้วยการถูกบีบบังคับนะ หนักด้วยความสมัครใจ โดยเหตุที่เราเพลินในความรู้ความเห็นที่มันแยกมันแยะระหว่างกิเลสกับธรรม เรื่องธาตุเรื่องขันธที่เคยติดพันกัน มันแยกมันแยะตัวออกมา แล้วแยกไปเรื่อย ๆ กระจ่างออกไปเรื่อย จิตใจก็เพลินไปเรื่อย ๆ เบาลงไปเรื่อย

คือมันปล่อยไปเรื่อย พอรู้อะไร ๆ มันปล่อย เพราะสิ่งเหล่านี้มีแต่สิ่งที่เหลว ๆ เลว ๆ ทั้งนั้นนี่นะ ที่จิตมันกอบมันกำมันแบกมันหามทุกวัน มีแต่สิ่งเลวทั้งนั้นไม่ใช่ของดี พอธรรมจับเข้าไปแทรกเข้าไปตรงไหนมันก็รับปล่อยสิ่งนั้น ๆ เพราะธรรมเป็นของดี กว่า เป็นชั้น ๆ ขึ้นไปของธรรม มันก็ค่อยปล่อยไป ๆ กระจ่างไป ปัญญาฝ่ายหยาบปล่อยชั้นหยาบของอารมณ์ทั้งหลายที่หนักหน่วงถ่วงจิตใจมาก แล้วก็ปล่อยเข้าไป ปัญญาชั้นละเอียดปล่อยเข้าไปในส่วนอุปาทาน ที่ไปยึดไปถือโดยไม่รู้ลึกลับ ปล่อยไป ๆ แล้วเบาเข้า ๆ จิตกระจ่างออก ๆ ความเพลินเพลินตลอด

ที่นี้ได้ยั้งยั้งนะ จิตเมื่อถึงขั้นนี้แล้วยั้งยั้ง พอถึงขั้นปัญญารู้เหตุรู้ผล เพลินต่อการพิจารณาของตน เพลินต่อการแก้การไขถอดถอนแล้ว นั่นละมันจะเริ่มเป็นสติ

ปัญญาอัตโนมัติ มันจะค่อยหมุนตัวของมันเอง เรื่องความขี้เกียจขี้คร้านมันหายหน้าไปหมดแหละ จากนั้นมันก็วิ่งเอาไว้มันวิ่งมันจะเลยเถิด ต้องวิ่ง ๆ เรื่อย ทีนี้ความเพียรประเภทนี้มีแต่วิ่งทั้งนั้นนะ ความที่จะใส่มันไม่มี เพราะฉะนั้นว่าความเพียร ๆ เราจึงไม่อยากจะเรียก คือว่าความเพียรต้องเพียรพยายาม อันนี้มันไม่ได้พยายาม มันถึงขนาดได้วิ่งเอาไว้มันพยายามอะไรอย่างนั้น ถ้าว่าความเพียรก็ว่าความเพียรกล้า คำว่าความเพียรกล้าคือเพียรเพื่อจะหลุดพ้น ตอนนี้อย่างไม่ต้องพูด เพียรเพื่อจะหลุดพ้น ก็เรียกว่าความเพียรกล้าไปเสีย มันกล้าต่อความหลุดพ้นนี้พอพูดได้ ถ้าว่าให้เป็นความเพียรมันไม่ได้เพียร มันได้วิ่งเอาไว้มัน

นี่ละการปฏิบัติตน จิตดวงนี้นะเวลามันมีตมมันหนามันมีตมจริง ๆ มันไม่รู้จักบาปจักบุญอะไรเลย เห็นพินเห็นไฟเป็นข้าวต้มขนมไปหมด ที่จะเผาหัวมันมันไม่รู้จะเห็นเป็นข้าวต้มขนมไปหมดเห็นพินเห็นไฟนะ นี่ประเภทเห็นพินเห็นไฟเป็นข้าวต้มขนมเป็นประเภทจะพาสัตว์โลกทั้งหลายจมลงนรก คือจิตเหล่านี้ซึ่งมันฝังอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกมากต่อมากนะเวลานี้ มีแต่จิตประเภทเห็นพินเห็นไฟเป็นข้าวต้มขนมนี้แหละที่มันจะเผาสัตว์โลกนะ ที่เห็นกิเลสตัณหาเป็นพินเป็นไฟนี้จะยังไม่มี ต่อเมื่อเราได้ค่อยชำระสะสางลงไป เห็นความสงบสุข เห็นความฟุ้งซ่าน เป็นโทษเป็นคุณผิดเพี้ยนกันไปนั้นละเริ่มละทีนี้ เริ่มจะรู้เรื่องราว ก็ค่อยขยับตัวเข้าไปเรื่อย อย่างนั้นละความเพียร มันเป็นในเจ้าของมันรู้อย่างไม่ต้องถามใครแหละ ถึงขั้นใด ๆ ควรจะเป็นอย่างไรมันก็บอกในตัวเอง รู้เข้าไป ๆ ชัดเข้าไป

นี่เราพูดถึงเรื่องความเพียร ความเพียรของเราเป็นความเพียรที่ว่า โอ้ย จนน่ากลัวนะ คือเราพิจารณาย้อนหลังในความเพียรของเราตั้งแต่เริ่มปฏิบัติมานี้ พิจารณาว่าตรงนั้นมันท้อแท้มันอ่อนแอมันเหลวไหล หรือมันท้อถอยน้อยใจ มันจะถอนตัวออกมาไม่มีเลย ถึงยากก็ยอมรับว่ายากแต่ไม่ถอย จึงได้ชัยชนะ ๆ ในความเพียรเจ้าของ พิจารณาย้อนหลังไปนี้ โห้ย อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ ที่ว่าจิตใจเรามันอ่อนเปียกไปหมด มันท้อถอยต่อความพากเพียรไม่มี เรื่องทุกอย่างยอมรับว่าทุกข์หากสู้ไม่ถอย นี่ที่ว่ารู้สึกขยะ ๆ โถ ทำอย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ คือเทียบในวัยนั้นกับความมุ่งมั่นในระยษะนั้น กับวัยในเวลา นี้ กับความมุ่งมั่นเวลานี้ มันเข้ากันไม่ได้ ถ้าจะทำแบบนั้นตายเลยพูดง่าย ๆ เพราะฉะนั้นถึงว่า โห อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ คือเดี๋ยวนี้มันทำไม่ได้ว่างั้นเถอะน่า ทำก็ตายเลยต้องเขียนใบตายเรียบร้อย ให้หาโลงฝังมาเสียก่อนแล้วค่อยทำความเพียรแบบที่เราเคยทำนั้น คือต้องตาย

อันนั้นมันไม่ได้ตายนี้ ความมุ่งมั่นก็เต็มเหนี่ยวเลย มุ่งต่อแดนพ้นทุกข์อย่างเดียว ๆ แดนพ้นทุกข์กับอรหันต์นี่อันเดียวกันเลย หลังจากได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครู

จารย์มันอย่างถึงใจแล้วขาดสะบั้นลงไปหมด เรื่องมรรคผลนิพพานไม่มีปัญหา มีอยู่กับเราเท่านั้นแหละ เพราะฉะนั้นจึงย้อนถามมาตัวเรามากกว่า เป็นยังไงที่นี้ได้ฟังโอวาทของพ่อแม่ครูจารย์มันเกี่ยวกับเรื่องมรรคผลนิพพานนี้ แต่ก่อนก็แบกความสงสัยมา เวลานี้มาฟังอย่างถึงใจแล้วเป็นยังไง ยอมรับเลยว่าถึงใจ แล้วที่นี้เราจะจริงจังไหม ทางนี้ตอบขึ้นมาอย่างผางเลยนะ ต้องจริงไม่จริงต้องตายเท่านั้น เห็นไหม

นั่นละตั้งแต่บัดนั้นมาที่นี้ ขึ้นเวทีไม่มีกรรมการ ใครเก่งพีดกันเลยกรรมการอย่ามายุ่ง ตั้งแต่บัดนั้นมามันทุกข์มากนะเรา นี่เป็นนิสัยวาสนาอาภัพนะ เราก็ไม่ได้ลงใจทีเดียวว่าบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย หรือพระเถรทั้งหลายจะเป็นแบบเรานะ ผู้ง่ายกว่าเรามีเยอะ ตามที่ท่านแสดงไว้ในบุคคล ๔ ประเภท หรือพูดย่อๆ ก็ว่า ขิปปาภิญญา ทันธาภิญญา ผู้ที่รู้ได้เร็วก็มี ผู้รู้ได้ช้าก็มี แล้วท่านก็แยกประเภทอีก ทุกขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา คือปฏิบัติลำบากแต่รู้ได้เร็ว คือลำบากจริงแต่รู้ได้เร็ว ทุกขาปฏิบัติ ทันธาภิญญา ทั้งปฏิบัติลำบากทั้งรู้ได้ช้า รู้ช้า รู้ช้านี้ก็หนักมากนะ จากนั้นก็ สุขขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา คือทั้งปฏิบัติสะดวกทั้งรู้ได้เร็ว สุขขาปฏิบัติ ทันธาภิญญา ปฏิบัติสะดวกแต่รู้ได้ช้า

ปฏิบัติ ๔ นี้ก็เรียนมานานแล้วแหละ เครื่องดำเนินของผู้บำเพ็ญก็มี ๔ ประเภท มันจึงไม่เหมือนกัน เราก็เชื่ออยู่ในใจของเราอยู่แล้วแหละว่าผู้ปฏิบัติจะไม่เหมือนกัน ผู้ยากลำบากมี ผู้ง่ายมี ก็เหมือนอย่างสถานที่ที่ไร่นาที่สวนของเรานี้ บางแห่งทำง่ายได้ผลมากก็มี บางแห่งทั้งทำยากทั้งได้ผลน้อยก็มี บางแห่งทำยากได้ผลมากก็มี นาก็มี อย่างนั้น ที่ไร่นาที่สวนที่นาไม่เหมือนกัน แต่นาของเราเป็นยังไง มันยากลำบากก็นาของเรา เราต้องทำของเรา มันก็ต้องทนทุกข์ละซี จึงลำบากอยู่ พูดถึงเรื่องความเพียรในวงชาวพุทธของเรานี้จะว่าอะไร ทั้งๆ ที่ถ้ามนี้ออกมาทุกปากเลย คนหนึ่งอยากได้ ๕ ปาก ถ้ามว่าถือศาสนาอะไร มันจะขึ้นพร้อมกันเลย ๕ ปากแย่งชิงกันออกมาพูด ถือศาสนาพุทธ จะว่าพุทธด้วยกันทั้งนั้น แต่เวลาการปฏิบัติกิจของพุทธมีไหม นี่ตอบยากนะ รับผิดชอบเข้ากระเป๋ามากเลย พวกนี้มี ๕ ปาก ๑๐ ปากรับเก็บเข้ากระเป๋ามากไม่ให้ออกมาเฟ้นฟ่าน อย่างว่าถือศาสนาพุทธนี้ออกพร้อมกันหมด แต่กิจของพุทธมันไม่มี

ที่นี้เวลาเอากิจของพุทธออกมาใช้อย่างที่พูดนี้แหละ นี่ละกิจของพุทธแท้ พระพุทธเจ้าจะตรัสธรรมถึงขั้นสลบไสล บรรดาสาวกทั้งหลายที่เด็ดเฉียบขาดถึงขั้นฝ่าเท้าแตกจักษุแตก นี่ประเภทนี้ประเภทที่ใครจะถือเอาเป็นคติตัวอย่างได้ยากมากนะ นี่แบบหลักพุทธศาสนาหลักอันเยี่ยมคือนี้ นี่ก็รองลำดับกันลงไปๆ ไอ้พวกเรานี้หลักไหนก็ไม่ค่อยได้เรื่องถ้าเป็นหลักพุทธนะ ถ้าเป็นหลักเสือหลักหมอนอย่างนั้น อู๊ย มันติดเนื้อติดตัวมองหากคนไม่เห็นละนะ มองไปทางนี้เห็นเสือ มองทางนั้นเห็นแต่หมอน มองไปที่

ไหนเห็นแต่เสื้อแต่หมอน เครื่องประดับประดาตกแต่งให้สดสวยงดงาม ให้สะอาด สะอ้าน ให้อยู่ดีกินดีนอนหลับสบายดังครอกๆ จนกระทั่งถึงเวลาเขาไปปลุกกินข้าวยังไม่ยอมยุ่ง คือการนอนมันยังไม่อึดอย่างนั้นมีเยอะ เดียวนี้เป็นอย่างนี้ กิริยาของพุทธศาสนาเราไปอยู่ตามเสื้อตามหมอน ตามความไม่เอาไหนนี่นะ

ถ้าตามพระพุทธเจ้า โธ สติ สพุพทุถ ปตฺติยา จำคำนี้ให้ดี สติจำต้องปรารณาในที่ที่สงบ ตั้งก็กลิ้งไปเลย จะเคลื่อนไหวไปมาที่ไหนสติต้องจับๆ ตลอด นี่เป็นพื้นฐานแห่งความเพียรโดยแท้ที่จะแก้อกิเลสโดยตรง พวกนี้จำเอานะ นี่เคยพืดมาแล้วเพราะฉะนั้นจึงไม่เคยสะทกสะท้านกับสามแดนโลกธาตุนี้ ไม่ว่าใครจะมาโถมมาอดมาทำมาทลายมาต่อต้านเรา ที่เราปฏิบัติด้วยตัวของเราเองรู้เห็นด้วยตัวของเราเองนี่ จะให้หัวนี้ไหวนี้ไม่มีเลย ดังพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาพระองค์เดียวเป็นศาสดาของโลกทั้งสามเห็นไหม ใครไปค้านพระพุทธเจ้า พระองค์สนใจกับคำคัดค้านต้านทานของใคร ความจริงเต็มหัวใจพระองค์แล้วสอนได้เต็มเหนี่ยว อันนี้ของพระพุทธเจ้าแล้วก็ยังไม่พอ ของพระอรหันต์ก็เต็มหัวใจของท่าน ท่านสนใจกับใครที่จะมาคัดค้านต้านทาน เพราะอันนี้เป็นของจริง ก็เป็นอย่างนั้น

มันจะไม่มีนะเวลานี้กิริยาของชาวพุทธเราเนี่ย โอ๊ย เทศน์ที่ไหนเราพูดจริงๆ เราอ่อนใจเหมือนกัน การเทศน์ว่าการสอนพวกพี่น้องชาวพุทธเราเนี่ย เราก็ดูเอาขึ้นไปๆ มันก็ค่อยเป็นค่อยไป เวลามันขึ้นก็ขึ้นเสียก่อน เหมือนเด็กตกคลอตมาแล้วทิ้งไว้บนเบาะก็อยู่บนเบาะ ทิ้งไว้ที่ไหนมันก็อยู่อย่างนั้น เมื่อได้รับการบำรุงรักษา ต่อไปมันก็เป็นผู้เป็นคนขึ้นมา จนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่ได้ อันนี้การบำรุงเด็กที่คลอดใหม่ไม่รู้ภาษา ภาษาอะไร ไม่รู้บาปบุญ มันก็ต้องลำบากอย่างนั้น ฝึกไป ผู้ใหญ่ฝึกไปผู้ดูแลฝึกไป ธรรมะฝึกเข้าไป มันก็ค่อยคืบคลานตัวไปได้ๆ แล้วก็ค่อยเป็นผู้เป็นคนรู้จักบาปรู้จักบุญขึ้นมา

นี่เวลามันเข้าถึงใจแล้วบาปบุญมีหรือไม่มีเท่านั้นละฟาดปากเลยเรา นั่นนะไม่อยากจะตอบนะว่าบาปบุญมีหรือไม่มี ปี่วะเลย พอปี่วะเสร็จแล้วโคตรพ้อมึงไม่เคยเรียนบาปเรียนบุญ ไม่เคยสนใจกับบาปกับบุญ สร้างแต่ไฟนรกเผาหัวมึง มึงมาถามกูหาอะไร ความหมายว่าเง้าเข้าใจไหม นี่ละน้ำหนักของธรรมใส่ปี่วะเลยแล้วค่อยตอบ มันถึงถึงใจ นี่ละธรรมท่านไม่ได้สนใจนะว่าเป็นคำหยาบคำโลน คำดูคำดำ คำสกปรกโสम्म ท่านไม่มี ในหลักธรรมจริง ๆ แล้วไม่มี มีแต่ความจริงล้วนๆ ออกมา กิเลสเป็นตัวจอมปลอมมันคัดค้านต้านทาน มันหาว่าพูดหยาบพูดโลน ตัวหยาบโลนคือกิเลสมันคัดค้านต้านทานไว้ ความจริงเป็นอย่างนี้ พวกนี้จำเอานะ เอาละวันนี้พูดเท่านั้นละ

เมื่อวานนี้วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ทองคำได้ ๒ บาท ๕๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๗,๑๐๐ ดอลลาร์ เมื่อวานทางบ้านแพง เขาเอามาจากพระที่ไปอยู่สหรัฐอเมริกา ๗,๑๐๐ ได้เมื่อวานวันนี้จึงมาออกประกาศ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงนั้น ๔ พันกิโลได้บอกไว้เรียบร้อยแล้ว แล้วเวลานี้ทองคำที่ได้เพื่อจะหลอมนั้นเวลานี้ได้ ๔๐๙ กิโล ๓๙ บาท ๖๘ สตางค์ นี่เป็นทองคำจำนวนที่จะหลอมนะ คือธรรมดาเราจะหลอมนั้นจะต้องได้ตั้ง ๔๐๐ กิโลขึ้นไปแล้วก็หลอมทีหนึ่งๆ รวมทองคำทั้งหมดทั้งหลอมและยังไม่หลอม ทั้งหมดและยังไม่มอบได้ทองคำ ๒,๔๗๒ กิโล หรือ ๒ ตัน กับ ๔๗๒ กิโล กรุณาทราบตามนี้ ชัยขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างนี้แหละ นี่ก็ได้ตั้ง ๒ พันกว่าแล้ว ทองคำของเราที่ได้เรียบร้อยแล้วนะ ชัยขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างนี้ ต่อไปนี้จะชัยเรื่อยๆ นะ

เพราะเราได้เตือนพี่น้องทั้งหลายในอันดับที่ ๒ ที่เริ่มตั้งรากตั้งฐานของบ้านเมืองพุงชาติไทยของเรา ที่ทรุดโทรมถึงขั้นจะล่มจมได้โดยไม่อาจสงสัย ในประเทศไทยของเราเห็นทั่วหน้ากัน ว่าเมืองไทยของเราเอนเอียงลงไปถึงขั้นจะล่มจมได้ นี่ก็ได้อาศัยพี่น้องชาวไทยทุกคนมีศาสนาเป็นผู้นำ ได้ออกมาพุงกันเวลานี้ก็เริ่มฟื้นขึ้นมา ทองคำเราเคยมีเมื่อไรนี่ น้ำมันก็ได้ถึง ๒,๔๗๒ กิโลแล้วภายใน ๓ ปีทองคำเราได้ถึง ๒ ตัน ทองคำหนัก ๒ ตันของเล่นเมื่อไรจะ นี่ละพุงขึ้นมาอย่างนี้ละ ที่นี้ดอลลาร์เราก็ได้เวลานี้ ๕,๒๗๘,๐๐๐ ดอลลาร์ เวลานี้เข้าคลังหลวงแล้วนะ ส่วนเงินสดตั้งที่ประกาศแล้วยังไม่เข้าก็ยังไม่นับ เรบอกที่ตายตัวแล้ว คือว่าทองคำที่เข้าแล้วเท่านั้น แล้วดอลลาร์ก็เข้าแล้ว แล้วเราจะเข้าเรื่อยๆ อย่างนี้ต่อไป

ให้พี่น้องทั้งหลายต่างคนต่างตั้งหน้าตั้งตาอุตสาหะพยายามพุงชาติไทยของเรา ถ้าหากว่าทั้งชาติทั้งศาสนาของเมืองไทยเราที่ตั้งใจไว้แล้วเต็มเม็ดเต็มหน่วย คือทางบ้านเมืองและทางศาสนายังเอาเมืองไทยขึ้นไม่ได้แล้ว เมืองไทยเรานี้จะจมอย่างแน่นอนไม่สงสัย บอกว่าแน่นอนเลย ถ้าชาติศาสนานี้เอาขึ้นไม่ได้แล้วนะ เวลานี้ให้ฟังเสียงชาติที่เราเป็นที่แน่ใจแล้วกับชาติ ผู้ใดเป็นผู้นำของชาติเป็นที่แน่ใจยังงี้ เวลานี้การก้าวเดินของรัฐบาลชุดนี้เราพูดตรงๆ เราเป็นธรรมเราเป็นศาสนาพูดตรงๆ รู้สึกว่าราบรื่นดีงามมาเป็นลำดับ ยังไม่ปรากฏว่าเป็นข้อคัดค้านต้านทานอะไรจากทางศาสนา เฉพาะอย่างยิ่งคือเราเป็นหัวหน้า ว่าการเป็นผู้นำของชาติทำไปอย่างนั้นเป็นความผิดอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่เคยได้เตือนเพราะไม่เคยเห็นผิด เท่าที่ได้ผ่านมาในรัฐบาลชุดใหม่นี้รู้สึกราบรื่นดีงาม

พูดออกมาคำไหนตำเนินงานใดเราเห็นด้วย เพราะไม่ขัดจากหลักของธรรม ก็ไม่ขัดกันกับธรรมที่ทำให้บ้านเมืองล่มจมได้ ก็ต้องเป็นไปเพื่อความเจริญ เมื่อไม่ขัดต่อธรรมแล้วจะเจริญเรื่อยๆ ถ้าขัดต่อธรรมตอนใดๆ นั้นแหละความล่มจมจะอยู่ตรงนั้น

นี่รู้สึกว่ารบรื่นดีงามมาเป็นลำดับ ในบรรดารัฐบาลชุดใหม่ที่ตั้งขึ้นมาจากพี่น้องชาวไทยรวมหัวกันทั้งประเทศ ยกท่านผู้นี้ให้ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี คือคุณทักษิณ ชินวัตรนี่ เป็นหัวใจประเทศไทยเราให้เป็นผู้นำ ก็รู้สึกว่ารบรื่นดีงามมาเป็นลำดับลำดับเท่าที่ได้พิจารณาตามกำลังของเราโดยความเป็นธรรมนะ เราจึงขอขอบคุณและอนุโมทนา การดำเนินมานี้เราไม่มีอะไรขัดข้อง ในนามของธรรมไม่ขัดข้องว้างั้น

เราก็จะพยายามทางด้านศาสนานี้พยุ่งช่วยกันไป เพื่อจะยกชาติไทยของเราขึ้น ให้มีความแน่นหนามั่นคง จากการฟังเสียงผู้นำดำเนินตามผู้นำ ที่เราเห็นว่าถูกต้องหรือแน่ใจแล้ว ดังที่ชมเชยมาสักครู่นี้ และเรื่องหลักธรรมเราก็พยายามดำเนินมาอย่างนี้ ก็ยังไม่เคยได้ถูกตำหนิตีติยนที่ไหนว่า หลวงตาบัวพาพี่น้องทั้งหลายดำเนินผิดพลาดไป จะพาบ้านเมืองให้ล่มจมก็ยังไม่ปรากฏ ในหัวใจของเราเองก็ไม่เคยมีปรากฏว่าเป็นมลทิน ได้พาพี่น้องดำเนินผิดพลาดไปตรงไหนไม่มี มีแต่ความภาคภูมิใจ ๆ เป็นลำดับมา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายพยุ่งกันด้วยน้ำใจทุกคน ในจุดดีงามคือทางชาติทางศาสนาที่เราได้ฝากความไว้วางใจแล้วเวลานี้ให้มีกำลังมากขึ้น ด้วยการสนับสนุนของพี่น้องชาวไทยทั่วหน้ากัน เอาละพอ

พวกที่อยู่ในครัวให้ระมัดระวังตัวให้ดี เข้ามาก็ขอให้มาด้วยความเป็นธรรม อย่ามาเป็นเสนียดจัญไรแก้วตแแก้วตาแก่เพื่อนแก่ฝูง มาเป็นตัวแสบมาเป็นตัวโจรตัวมารเป็นพินเป็นไฟเผาวัดเผาวาไม่ได้นะ ให้พากันสำรวมระวัง ถ้าใครรู้สึกเป็นเจ้าของไม่ดีเป็นที่ตำหนิได้จากการตำหนิของครูบาอาจารย์หรือจากธรรมทั้งหลายแล้ว ให้รีบอย่างน้อยแก้ตัว มากกว่านั้นให้รีบหนีจากสถานที่นั้นอย่าอยู่ที่มันหนักใจ มันมีแง่มองแปลกๆ ต่างๆ ออกมา มาทำลายหมู่เพื่อนนั้นละ ทำลายอะไรก็ไม่สำคัญยิ่งกว่าการทำลายจิตใจ สมบัติเงินทองข้าวของแต่ละชิ้นละส่วนไม่สำคัญ มันออกมาจากจิตใจ ถ้าจิตใจได้เสียเสียหายหมดนะ อันนี้เป็นการกระทบกระเทือนจิตใจมาก

เช่นอยู่ๆ ก็ไปฉกไปลักเอาของใครมาก็ตาม เพียงสตางค์หนึ่งเท่านั้นสะเทือนมากแล้วนะ ให้กันได้เป็นล้านๆ ไม่ปัญหาอะไร ยิ่งจะมีความยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน ทั้งผู้ให้ผู้รับ แต่การไปฉกไปขโมยเอาด้วยวิธีการอันใดที่เจ้าของไม่ยอมแล้วนี้ เจ็บแสบมากที่สุด คือกระเทือนหัวใจมาก อย่าได้มาทำในวัดนี้เป็นอันขาด อย่าทำนะ แล้วก็ให้สอดส่องดูด้วย กิริยาของใครที่แสดงออกมาอย่างนี้ให้สังเกตดู ถ้าทราบแล้วให้มาบอกเรานะ เราจะไม่มีอะไรแหละ โง่ที่สุดก็คือหลวงตาบัวว้างั้นเลย จะเดินตามแบบโง่ของเรานี้แหละนะ นี่เตือนแล้วให้ระวังนะ มันมายังโง่มาอยู่ในนี้ เป็นตัวแสบอยู่ในวัดวาในครัวนี้มีนะ มันเริ่มปรากฏขึ้นมาแล้วนะเวลานี้ แล้วมันก็เคยปรากฏมาเสมอ เราเคยไล่ออกจากวัดมาเรื่อยๆ นะ

นี่ก็มาเริ่มอีกแล้ว มันจะมาก่อไฟก่อไฟเผาวัดเผาวา เขามาหาศีลหาธรรม มันมาหาไฟเผาตัวเองและเผาเพื่อนฝูงด้วยกันให้แหลกเหลวไปหมดไม่ได้นะ จำให้ดีนะ แล้วให้ต่างคนต่างคนสังเกตสอดรู้กันดู มันเป็นอย่างนี้คนเหล่านี้นะ พวกเปรตพวกผีเหล่านี้มันมาแฝงตัวอยู่ยังไง เอาเท่านั้นแหละจำให้ดี

นี่พระที่ท่านฉันจึงหันเพียงเล็กน้อยเมื่อเข้านี้ ข้อหนึ่งก็คือว่า เพราะทางนี้ให้ขยับขยายเพราะจวนเข้าพรรษาแล้ว ไม่รับมาก รับจำนวนเท่าไรบอกไว้เลย จากนั้นเป็นพิเศษเป็นเหลือแล้วให้ขยับขยายออกไป นี่พระอาจน้อยเพราะพระขยับขยายออกไปก็ได้ อาจน้อยเพราะพระไม่ฉันจังหัน อยู่ข้างในมากก็ได้ ออกมาเพียงเล็กน้อยอย่างนี้ได้ มีสองภาค แต่การให้ขยับขยายให้พระขยับขยายเราเริ่มประกาศมาเรื่อยๆ ถ้าจะให้รับหมดก็ไม่ได้ วัดนี้แน่นเลย ทุกปีมาก็ดูเหมือน ๔๖ องค์ในพรรษา ปีนี้เลยเริ่มขึ้นเป็นถึง ๔๘ แล้ว ทางนั้นขอมาทางนี้ขอมาแต่เนิ่นๆ เราก็บอกไว้ๆ ก็เข้าบัญชี ถ้ารายไหนที่รับแล้วต้องเอาเข้าบัญชีว่ารับเริ่มรับไว้ แล้วที่อื่นมาก็ล้นเหลือผ่านไปๆ ส่วนจำนวนรับก็อยู่ในนั้นละ ถ้าว่าน้ำก็อยู่ในแก้ว นอกจากนั้นมาก็ให้ล้นไปผ่านไป เวลานี้ก็ ๔๘ กำหนดพวกที่มาฝากตัวมีหลายองค์นะ นี่ก็นับไว้แล้วรวมแล้วเป็น ๔๘ เวลานี้

ที่ว่ากุฏิที่ท่านปัญญาพิจารณาอยู่ มอบให้ท่านปัญญาท่านจะเขียนแปลน คือทำอะไรก็ตามพระฝรั่งนี้จะเขียนแปลนทั้งนั้นแหละ แม้ที่สุดทำด้ามมีดก็เขียนแปลน อยู่ที่ครัวเราไปเห็นท่านกำลังเขียนแปลน เขียนแปลนอะไร แปลนด้ามมีด หีย เมืองไทยเขาไม่ได้ทำแปลนละ ประสาด้ามมีดวางั้น นี่มียังงี้ก็ต้องเขียนแปลนๆ คือถ้าเขียนแล้วมันไม่ต้องคิดอ่าน คิดอ่านตั้งแต่เวลาเขียนแปลนท่านว่า พอเขียนแปลนเรียบร้อยแล้วไม่ต้องคิดอ่าน ทำไปได้สบายเลย

พอวางั้นเราก็ก็นับเข้าไป ก็บทเวลาฉันจังหันจัดเข้าในบาตรแล้วไม่เห็นมาเขียนแปลนเสียก่อน เราจะฟาดมันหมดบาตรแล้วโยนบาตรเปล่ามาให้ นั่นพอดีกับพวกนักเขียนแปลน โอ๊ย การฉันจังหันในบาตรแล้วไม่จำเป็นต้องเขียนแปลนแหละ มันเป็นแปลนสำเร็จรูปแล้ว ท่านก็แก้ดีนะ เวลาฉันจังหันจัดเข้าในบาตรแล้วไม่เห็นไปเขียนเสียก่อนเราวางั้น เราจะฟาดมันหมดบาตรโยนบาตรเปล่าให้ โอ๊ย ข้าวในบาตรมันสำเร็จมาเรียบร้อยแล้วไม่จำเป็นต้องเขียนแปลน นั่นละมันกลัวตายเราวางั้น

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd